

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

За той рік, що його вона провела на каторзі в соляних копальнях Ендовіру, Селена Сардотін звикла, що по всіх усюдах її водили тільки в кайданах і під охороною, яка тримала напоготові мечі. Тисячі інших бранців Ендовіру перебували в таких самих умовах — але саме Селену до копалень і назад завжди супроводжували додатково шість охоронців. Цілком зрозуміло, адже вона найвідоміша асасинка Адарлену. Проте на появу разом з вартовими людини, убраної в чорну кирею¹, вона якось не сподівалася.

Незнайомець міцно вхопив її за руку й повів розкішною будівлею, де мешкало більшість можновладців Ендовіру й дозорців. Вони йшли довжелезними коридорами, підіймалися якимись нескінченними сходами. Це тривало цілу вічність, і зрештою Селена зрозуміла, що самотужки звідси ніколи не вибралася б.

Принаймні саме на це, схоже, розраховував її супутник: якоїсь миті дівчина помітила, що вони знов опинилися на тих самих сходах, які проминули лишень кілька хвилин тому. Аж тоді Селена збагнула, що незнайомець веде її зигзагами, кривуляє поверхами без жодної на те потреби.

---

¹ Кирея — верхній одяг до п'ят, зроблений зі шкіри, сукна чи вовни, без рукавів, з хутряним коміром чи з відлогою; різновид плаща (*Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше*).

Він що, сподівається, що її так легко збити з пантелику? Утім, мабуть, якби він докладав трохи менше зусиль, щоб заплутати її, Селена образилася б.

Наразі вони ввійшли до ще одного нескінченного коридору. Тут панувала тиша, яку порушував лишень звук їхніх кроків. Чоловік, який стискав її руку, був високим і струнким, але рис його обличчя в темряві під відлогою Селена роздивитися не мала змоги. І це, авжеж, був черговий виверт, який мав спантеличити чи навіть налякати її. І в чорне цей хлоп одягся також лише задля цього. Він ледь повернувся в її бік, і Селена обдарувала його усмішкою. Супутник знову відвернувся, залізні пальці ще міцніше вхопили її за руку.

Мабуть, це було доволі облесливо, вирішила Селена, хоча й досі зеленого уявлення не мала, що відбувалось і з якого доброго дива цей чоловік чекав на неї біля виходу з соляних копалень. Після дня, проведеного в надрах, гори, де вона вирубувала кам'яну сіль, настрої її анітрохи не поліпшився, коли вгледіла прибульця в оточенні шести охоронців.

Утім, коли відвідувач назвав її дозорцю своє ім'я — Кейол Вестфолл, капітан королівської гвардії, — вона нашорошила вуха. Раптом Селені здалося, що небо над головою спохмурніло, гори обступили її зусібіч і навіть земля наче здибилася під ногами. Вона вже надто довго не відчувала страху — просто не дозволяла собі його відчувати. Прокидаючись щоранку, дівчина подумки повторювала собі те саме: «Я не боятимуся». Протягом року ці слова підтримували, давали надію на те, що її можна зігнути, але не зламати, утримували від того, щоб упасти в розпач у непроглядній темряві копалень. Але капітанові про це знати необов'язково.

Селена скоса зиркнула на обіп'яту рукавицею долоню, що втримувала її руку. Темна шкіра рукавиці майже зливалася за кольором з її брудною шкірою.

Дівчина вільною рукою підсмикнула свою заяложену й подерту халамиду й заледве стримала зойк. До копалень її відводили ще вдосвіта, а виводили звідти із сутінками, тому сонця вона майже не бачила. Під шаром бруду вона була аж хворобливо бліда. Так, колись Селена була зовні навіть нівроку, її навіть можна було назвати вродливою, але... Але зараз це таки не мало значення, еге ж?

Вони завернули в наступний коридор. Селена роздивлялася майстерно зроблений меч незнайомця. Мерехку голівку ефеса вилито у формі орла, який розправив крила. Помітивши її пильний погляд, Селенин супутник накрив ефес обіп'ятою рукавицею рукою. Вона ледь смикнула кутиками вуст у натяку на усмішку.

— З Ріфтголду шлях далеченький, капітане, — мовила вона, прокашлявшись. — Мабуть, прибули сюди в супроводі армії? Я чула якийсь тупіт.

Селена придивилася до темряви під відлогою, але нічого не побачила. Проте відчувала, що той дивиться на неї — оцінним, прискіпливим, розважливим оком. Вона й собі відповіла таким самим пильним поглядом. Капітан королівської гвардії — то був би цікавий супротивник. Може, навіть гідний витрачених зусиль.

Урешті-решт чоловік здійняв правицю, і меч цілком сховався під киреєю. Натомість Селена побачила гаптування на мундирі — золоту віверну¹. Королівський герб.

¹ Віверн, або віверна, — у міфології крилатий дракон із тілом змія, гострим хвостом і двома лапами. Поширена гербова фігура в геральдиці.

— А тебе яким боком обходить адарленська армія? — огризнувся він.

Як приємно було почути в чужому голосі інтонації, так схожі на її власні — зимні й зважені — хай навіть її супроводжувач насправді був небезпечним покидьком!

— Та жодним, — озвалася вона, знизавши плечима.

Кейол роздратовано порскнув. Йой, от би славно було побачити, як його кров ллється на мармурову підлогу! Якось дівчина вже втратила над собою контроль — це відбулось один-єдиний раз, того безталанного дня, коли перший дозорець надто сильно її шарпнув. Селена й досі пам'ятала відчуття, з яким встромила кайло тому в живіт; те, якою липкою була його кров на її обличчі й руках. Та вона могла б роззброїти двох вартових, не встигнеш й оком змигнути! Чи цей капітан вправніший за її колишнього дозорця-небіжчика? Зважуючи потенційні наслідки, вона знову вишкірилася до нього.

— І не дивися на мене так! — гримнув він. Рука його знову лягла на руків'я меча.

Селена змусила себе приховати усмішку.

Вони пройшли крізь іще кілька дерев'яних дверей — уже вкотре тих самих. Якщо вона надумає втекти, треба просто повернути ліворуч, пройти коридором і спуститися трьома просвітами сходів. Єдине, до чого зрештою призвела вся ця блуканина, — це те, що тепер Селена добре орієнтувалася в цій будівлі. Телепні та й годі!

— То куди йдемо? — поцікавилася вона солодкавим тоном, відкидаючи з обличчя пасмо закустраного волосся. Кейол не відповів, і Селена вирішила поки що потримати язика за зубами.

Надто вже гучна луна йшла коридорами. Якщо вона накинеться на нього просто зараз, то сколошкає всю

будівлю. А ще Селена не помітила, куди він сховав ключ від кайданів, в які закуто її руки, та й шість охоронців, які йшли за ними назирці, — то буде чималий клопіт. Не кажучи вже про заліззя на ногах...

Вони ввійшли до довгого коридору, освітленого залізними канделябрами. За вікнами, що вервечкою тягнулися стіною, уже спочіло; але тут, усередині, світильники були такі яскраві, що не залишали жодного темного кутка.

Із внутрішнього двору лунало човгання ніг — інші раби шкандибали до дерев'яної будівлі, що правила їм за місце ночівлі. Стражденні стогони, брязкіт кайданів — ці всі звуки були такі само знайомі Селені, як і понурі пісні, що їх бранці цілісінький день співали за роботою. Час від часу лунало соло батога — ще одного учасника симфонії жорстокості, слухачами якої були найзатятіші злочинці та найзлиденніші мешканці Адарлену, а також бранці з підкорених територій.

Та були серед тутешнього люду й ті, кого обвинувачували у використанні магії — себто в *спробі* її використати, зважаючи на те, що магію в межах королівства давно вже вигубили. Останнім часом до Ендовірських копалень потрапляло дедалі більше заколотників, переважно з Ілвею, однієї з останніх країн, яка досі чинила опір адарленському пануванню. Утім, коли Селена намагалася витрусити з них бодай якісь новини, більшість просто дивилися на неї порожніми очима. Душі цих людей уже були понівечені. Їй лячно було навіть уявити, що вони пережили, потрапивши в полон до адарленської армії. Інколи Селена міркувала, чи не ліпше для них було піти прямисінько на плаху, ніж потрапити сюди. І чи не ліпше для неї самої було загинути тієї ночі, коли її зрадили й полонили.

Проте наразі, простуючи довгим коридором у супроводі незнайомця, вона й без того мала про що поміркувати. Може, її нарешті повісять? Від цієї думки нудота зчавила нутро змійними кільцями.

Селена була-таки великим цабе, коли вже страчувати її відрядили особисто капітана королівської гвардії. Але нащо він тоді привів її до будівлі?

Нарешті вони зупинилися перед скляними дверима, шарлатово-золотими й такими грубими, що крізь них нічого не було видно.

Капітан Вестфолл ледь помітно кивнув двом вартовим, які стояли на чатах обабіч дверей, і ті вдарили ратищами списів об підлогу, вітаючи його. Капітан ще міцніше, аж до болю, стиснув її руку. Він смикнув дівчину до себе, але ноги в Селени раптом стали свинцевими й наче вгрузли в підлогу.

— Що, волієш ліпше залишитися в копальнях? — спитав він. Голос звучав трохи здивовано.

— Мабуть, якби я знала, що відбувається, то не опиралася б.

— Незабаром дізнаєшся.

Долоні Селени стали вологими. Отже, вона помре. Зважилися нарешті.

Двері з важким стогоном прочинились, і за ними Селена побачила тронну залу. Скляна люстра у формі виноградного грона займала майже всю стелю, діамантові вогники відбивалися в шибах вікон у глибині приміщення. Якщо порівняти, як похмуро було все там, зовні, ці розкоші були наче замашний ляпас. Зайве нагадування про те, як ці люди наживалися на її праці.

— Заходь! — гримнув капітан і підштовхнув її лівицею, нарешті відпустивши.

Селена зашпортнулася, коли її мозолясті ноги ступили на гладеньку підлогу. Виструнчившись, вона озирнулася й побачила, що до зали ввійшло ще шестеро вартових.

Отже, загалом чотирнадцятеро й капітан. Чорні однострої прикрашено гаптуванням — золотим королівським гербом. Виходить, що це все — особиста охорона королівської родини: невблаганні меткі оборонці, яких від народження вчать захищати й убивати. Селена важко сковтнула слину.

У голові паморочилося, тіло здавалося неймовірно важким і незграбним. Вона роззирнулася. На розкішному троні з червоного дерева сидів вродливий юнак. Усі присутні вклонилися йому, і в Селени зайшлося серце.

Вона стояла перед принцом-наступником Адарлену.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

— В аша високосте... — капітан королівської гвардії низенько вклонився. Виструнчившись, він відкинув відлогу, продемонструвавши коротко підстрижені каштанові кучері. Отже, каптур і справді був потрібен лише, щоб залякати Селену, поки вони прямували сюди. Можна подумати, такі витребеньки здатні створити на неї бодай якесь враження!

Попри роздратування, Селена здивовано кліпнула, угледівши капітанове обличчя. Такий молодий!.. Капітан Вестфолл не був аж напрочуд вродливим, проте Селена не стала б заперечувати, що різьблені риси обличчя та ясний погляд золотаво-карих очей роблять його доволі привабливим. Дівчина ледь схилила голову до плеча, раптом гостро усвідомивши, який жалюгідний і брудний вигляд має сама.

— То це вона? — спитав принц-наступник Адарлену.

Селена рвучко озирнулася й устигла помітити, як капітан кивнув. Обидва дивилися на неї, чекаючи, поки та вклониться. Натомість Селена виструнчилася. Кейол переступив з ноги на ногу. Принц глянув на капітана, а потім трохи скинув підборіддя — зовсім на дещицю.

Отакої, він що, чекає, що вона йому вклониться? Та навіть якщо її просто звідси відрядять на шибеницю,